

**Brev till Sophie Elkan från
Selma Lagerlöf: 1908-1910 : L
84:1 - 186**

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

Käraste

Jag säger inte annat än att det är på konstföreningens sida, men tänk också på sakens andra sida. Det är allt en stor kruslång att säga att man kan sitt arbete föredligt, att alla de låga tankarna, alla studierna, allt grubblande efter sammanhanget ändå har lett till något helt annat som har blivit föredligt. När man sitter som jag och tvekar om allt, tackar om intet, tackar om inusshäll, tackar mellan två stilla öronen, skriver ett i dag, som förkastas i morgon, så tänker man, att ingenting kan gå upp mer än att vara färdig, egentligen för den där självaaktningens skull, som man då ändå känner trots allt slödder.

Änna skrev ett litet snällt kort. Man tror för all del inte att översättningen är så lätt. Den är osäker på sina ställen och jag tycker att det är en dödsgräns att inte göra allt så tydligt som möjligt, då man talar till en oupplyst publik, men det finns ju också något, som heter trohet mot författaren - jag vet, att de få dåligt betalt, men naturligtvis betalar det sig i längden, om man gör allt på bästa vis, för då får man ju mer arbete och verkligt utseende till sist.

Jag läste en historia i en tidning häromdagen, som rörde mig. Det var om fru Alf Wallander, som nyss har haft en lyckad traveltatallering i Stockholm. Han har väl varit artist i ungdomen, men nu inte mer på många år, inte sedan han gifte sig, utan skött huskäll och roat sig och rest. Nu för tre år sedan blev han sjuk, sjuk av längtan att få måla, som han påstod. Han kunde inte bota sig med annat utan han var

Thunberg att börja arbeta. Första arbetsåret misslyckades han alldeles, men såu han han kommit i partiet och har målat ihop till en hel utställning. Om det ^{nu} är bra eller ~~läg~~ ^{läg} net jag inte, men det är något av snilleto hemlighetsfulla natur, som ligger i denna historia. Det är naturligtvis ingenting att leka med utom en allvarlig gåva på gott och ont, slotta, som heter snille.

Jag tror inte att det är någon slum icke av dig att gå och lägga dig, när den förligaste Tidsen Rommer, Jag har gjort det en gång, det var då Gösta Berling skulle komma, men barn då. Jag har hört om någon stor Kompositör, som var förstört efter en förlig opera, att han hade sig till sängs och läste engelska romaner, och en efter en andra, Tills hans egna melodier voro jagade bort ur hans hjärna. Jag tycker att denna teaterbesök skulle vara för knappligt ansträngande, men det är inte så gott att säga. De äro kanske inte förliga för dig, som verkligen är mycket stark.

För resten Rommer nog allt att gå mycket bra. Du skall inte vara rädd. Jag tror förvisso, att du var delis den bästa denna jul. Fast nog kan det hända att andra få mer beröm.

Maja, Barn Maja ligger nu på kasarettet i Lunde. Doktorerna har avlidit hennes medelst tuberkulas, men hon lever. Nu tror han, att det är franska. D. v. s. malarla ^{flor lever i alla fall.} som hon skulle ha fått på något oförklarligt sätt. Det är nog ingenting annat än gammal reumatism och influensa och när han får detta klart för sig, blir nog Maja hemskickad. Ruth har ännu på Märholma, men i vinter får han vara hos Landshövding Bräknebylunds dotter i Stockholm. Faber har slätt just nyligen. Star har för Ruth, Utur är förfärligt gällt och sämmerigt, rogn och gråtbar. De bästa och kärligaste betänningar från din Selma.